

DE ACADEMIE-TIJD VAN JACOBUS VAN LOOY

neesheer Philippus", een fragment uit *Plutarchus*, Van Looy „Elia op den berg Karmel", naar *Koningen* 1ste Boek, Hoofdstuk 18, vers 42—44, voor zijn rekening nam. Toen de schilderijen 25 September ingeleverd waren, wist de Jury niet aan welk de voorkeur te moeten geven. Scholten, die, getuige een brief van 26 September, waarin hij verklaart, dat hij tot zijn eerste opvatting om aan Elia de voorrang toe te kennen, terugkeert, voor zijn vroegeren leerling opgekomen is, heeft niet kunnen verhinderen, dat beide deelnemers de gouden erepenning waardig gekeurd en voor het jaargeld voorgedragen werden. Immers wat Dunselman's uitbeelding van Alexander aan karakter miste, ontbrak aan Van Looy's knaap in „de uitwerking der draperieën", zoals in het verslag van de adviserende deskundigen stond vermeld, hetgeen voor de vrienden van Van Looy niets anders betekende dan de gelijkstelling van de meest typische, ouderwetse conventie met de vrije, geniale oorspronkelijkheid. Of dezen echter het sterk academische werk, zo het door een ander geschilderd ware, als oorspronkelijk en geniaal geprezen zouden hebben, valt te betwijfelen, maar zeker is het, dat de Elia in alle opzichten boven het Krusemanachtige doek van Dunselman stond, vooral waar het de inleving in het toesnellende, blij-verraste kind betrof.

Van Looy, door het oordeel van de Jury in het meest eigene van zijn talent en door de gedeelde prijs — de gouden medaille was hem door loting toegevallen — in zijn eer gekwetst, leende volgaarne het oor aan de verwijten van zijn vrienden, de adviserende commissie bij monde van Varius-Van Eeden gedaan, en besloot voor de halve onderscheiding te bedanken. Of het deze zelfde kameraden waren, die hem tenslotte van dit plan afbrachten, gelijk in *Gekken* vermeld staat, en die hem 12 October aan Allebé deden schrijven: „Ik moet nog heel wat in beschaving aanleeren eer ik een teleurstelling met een vroolijk gezicht verdragen kan. 't Zal wel komen.", of dat hij zelf tot dit besluit is gekomen, valt uit de gegevens niet op te maken, maar de toon der verslagen, die hij op reis elke maand aan de Commissie van Toezicht over 's Rijks Academie van Beeldende Kunsten moest sturen, was verre van beminnelijk. „Nog altijd kan ik U niet mededeelen, dat de copie klaar is", schreef hij 3 Juli 1886 uit Madrid. „Ik wil hopen de volgende maal. Dan zal ik gelijktijd kunnen zeggen, denk ik, dat ook de andere copie, die nu even ver is, gereed zal zijn. . . . — Overigens acht ik het mijn plicht U te zeggen, dat men hier een warmte geniet als die van een broeikast, dat nu juist niet uitermate geschikt is voor het verzamelen van studie's. . . . Verder nieuws weet ik niet WelEdele Heeren en voor meer vulsel is het wezentlijk ál te warm." Dit was echter geen pose, die hij tegenover de raadsbesluiten van kunstautoriteiten, „lui even mal als deftig", aannam, geen verzet, enkel